

[Simonsen.]

ning om bedre information om lovgivningsarbejdet er baggrunden for mit spørgsmål til justitsministeren.

Et væsentligt problem er efter min mening, at mange af de foranstaltninger, der gennemføres af offentlige organer, ikke kommunikerer på den rigtige måde til de mennesker og grupper, hvis tilværelse de påvirker. Når det offentliges opgaver er blevet så mangeartede, som tilfældet er, bliver det stadig vanskeligere for den enkelte at følge med og kende sine rettigheder og sine pligter.

Erhvervslivet har i stor udstrækning gennem de senere år formået at anvende moderne informationsmetoder og har erkendt, at informationstjeneste er et job, som udføres af specialister. Jeg skal ikke gøre mig til talsmand for faste ministerielle kontaktmænd som anført i betænkningen, men et statens informationstjenesteorgan, som man har set det i Norge, der bidrager til, at staten løser sin informationsopgave centralt over for befolkningen, burde etableres. Det er nødvendigt fra statens side at tilpasse lovgivningsmateriale og bekendtgørelser osv. til pressen i en sådan form, at pressen straks kan blive interesseret i at bringe det. Det er også nødvendigt, at man søger at ramme de rigtige interessegrupper. Politisk set uinteressante love, som trods alt udgør en ret betydelig del af de love, der bliver behandlet i det høje ting, når aldrig igennem pressen i det omfang, som det er nødvendigt, for at den enkelte borger kan blive gjort bekendt med dem.

Det har bl. a. for nylig vist sig, at et stort antal folkepensionister i virkeligheden ikke var opmærksom på, hvilke muligheder for hjælp der eksisterer efter lovgivningen, fordi de simpelt hen aldrig havde hørt om lovene. Jeg tror også, at der er mange forældre og børn og unge, som er meget i tvivl om, hvilke uddannelses tilbud der i virkeligheden ligger til dem. Mange andre eksempler kunne nævnes, men det skal jeg ikke komme ind på her.

Jeg mener, det er et arbejde, som ikke er stærkt økonomisk belastende. Det drejer sig om at organisere informationsarbejdet gennem pressemeddelelser osv. og ramme de rigtige kanaler og ikke mindst herigennem stimulere den enkelte borgers interesse for demokratiet.

Justitsministeren (Thestrup): Det spørgsmål, som det ærede medlem stiller, er for tiden genstand for undersøgelser i justitsministeriets såkaldte Lovtidendeudvalg. Dette udvalg, der blev nedsat i 1965, har bl. a. til opgave at overveje en revision af loven af 1870 om Lovtidende og Ministerialtidende og af de administrative bestemmelser, der slutter sig hertil, samt at undersøge mulighederne for at gennemføre praktiske foranstaltninger med henblik på en forbedring af muligheden for at give offentligheden og de lokale myndigheder en tilfredsstillende orientering om indholdet af nye love og andre nye retsfor skrifter.

Udvalget har udskilt den sidste del af sit kommissorium, altså de praktiske foranstaltninger til forbedring af statens informationsvirksomhed, til forlods behandling og har i januar måned 1968 afgivet en betænkning herom. I denne betænkning foresætter udvalget en række forslag, der med hensyn til informationsvirksomheden over for den enkelte borger især tilsigter at udbygge samarbejdet mellem staten på den ene side og dagspressen, de faglige tidsskrifter, radioen og fjernsynet på den anden side.

Ud over de foranstaltninger, der skal sikre, at det nye lovstof, om jeg så må sige, automatisk kommer pressen i hænde, foreslår udvalget, at der i højere grad end nu sammen med dette stof udsendes presseoversigter, der gengiver stoffet i et resumé, understreger de væsentlige ændringer i forhold til den hidtidige retstilstand og i det hele giver pressens medarbejdere et bedre grundlag for deres selvstændige journalistiske behandling af stoffet.

Det foreslås også, at det enkelte ministe-